

Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA A ZIMNÍ RADOVÁNKY

ilustroval Drahomír Tršťan

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®
↗

Zuzana Pospíšilová
**KOUZELNÁ TŘÍDA
A ZIMNÍ RADOVÁNKY**

ilustroval Drahomír Trst'án

čte ní
pro
prv níáč
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Zuzana Pospíšilová

Kouzelná třída a zimní radovánky

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9240. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstřan

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Drahomír Trstřan, 2024

ISBN 978-80-271-7292-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-5299-5 (print)

Obsah

Předmluva	7
Sněhové vločky	9
Sněží!	13
My s tím pomůžeme	19
Lopatová jízda	23
To není možné	29
Zimní učení	33
Obří sněhulák	39
Pozor na rampouchy	43
Ledové sochy	49
Ranní ptáče dál doskáče	53
Krmítko pro ptáky	59
Kluziště	63
Sněhová svačinka	69
Iglú	73
Návštěva u Eskymáků	79
Konec zimních radovánek	83

Předmluva

Zima je roční období, které se někomu může zdát nudné. To ovšem neplatí, když znáte vílu Jasmínu Bílou. Žáci kouzelné třídy vědí, že i v zimě mohou zažít mnoho netradičních dobrodružství. Chcete sáňkovat, ale je málo sněhu? Rádi byste si postavili iglú? Toužíte mít vlastní ledovou sochu? Nejen to umí paní učitelka Jasmína Bílá zařídit. Nevěříte? Tak se pusťte do čtení plného kouzel.

Sněhové vločky

„Tohle není žádná zima,“ zlobil se Filip, když děti v novém roce usedly opět do lavic. Vánoční prázdniny si nemohly užít jako jindy, protože bylo málo sněhu.

„Tak si sněhové vločky vyrobíme,“ navrhla jim paní učitelka. Rozdala bílé papíry a vybídla své žáky, aby si připravili nůžky. Všem názorně ukázala, jak mají papír poskládat.

„To máš špatně! Ohni to na druhou stranu,“ radila Tereзка Tadeášovi tak nahlas, že se tomu ostatní smáli. Vypadalo to, jako kdyby byla jeho maminka. I paní učitelku to pobavilo, ale nezlobila se. Tereзка si totiž sama uvědomila, že ve vyučování se nesmí mluvit nahlas.

Když byl papír poskládaný, měly si na něj děti nakreslit výřezy a pak je opatrně vystříhnout. Paní učitelka nakreslila vzor na tabuli. Tedy ne doslova. Křídu do ruky vzít nemusela. Vzesla se sama a během chvílky se vzor sněhové vločky objevil na tabuli. Paní učitelka Jasmína Bílá, která byla ve skutečnosti kouzelná víla, přikývla. To proto, aby její kouzelná křída věděla, že to nakreslila správně.

„Mně to nejde,“ stěžovala si Adélka. Předtím se ale řádně přihlásila, aby paní učitelka věděla, že chce něco říct.

Kouzelná víla Adélku jemně pohladila ve vzduchu nad rukou, ve které držela nůžky. Ustříhnout více vrstev papíru najednou dalo práci. Teď ale Adélčiny nůžky stříhaly skoro samy. Když to uviděly i Petrička s Maruškou,

trochu to Adélce záviděly. Paní učitelce Bílé bylo hned jasné, co musí udělat. Postavila se čelem ke svým žákům, kteří se soustředili na práci. Pak jemně mávla pravou rukou a poslala po třídě své vílí kouzlení. V tom samém okamžiku se všichni podivili. Jejich nůžky jim při stříhání samy pomáhaly.

„Máte všichni hotovo?“ zeptala se paní učitelka Jasmína, i když jasně viděla, že žáci odkládají nůžky zpět na lavici.

„Když papír opět rozložíte, uvidíte krásné sněhové vločky,“ prozradila jim.

Holky i kluci udělali, co bylo potřeba. Jenže stále to byly jen papírové vločky.

„Jé, ty jsou krásné,“ rozplývala se Lída.

„Ale sáňkovat se na nich nedá,“ povzdechl si Filip.

Sněží!

Vločky, které děti vyrobily, byly papírové.

Víla Jasmína ovšem měla jasný plán.

„Otevři okno, Kubo,“ vybídla žáka, který seděl nejbliž okna.

„Ale to nám tady bude zima,“ namítala Lucka, která si dnes oblékla sukni. Našla ji zabalenou jako dárek pod stromečkem, tak se chtěla pochlubit svým kamarádkám.

„Bude to jen na chvíli,“ mrkla na ni víla Jasmína.

Kuba se přihnal k oknu v očekávání nějakého kouzla. Rychle ho otevřel. V tu ránu se dovnitř dostal vítr. Prohnal se třídou a přitom sbíral všechny papírové vločky. Bral je z lavice i dětem přímo z ruky. Pak s nimi opět vyletěl ven. Vynesl je vysoko

do vzduchu a nechal je volně padat dolů. Papírové vločky se za letu proměňovaly. Zmenšovaly se, až z nich byly opravdové sněhové vločky, kterých bylo čím dál víc.

„Sněží! To je ono!“ Filip byl konečně spokojený.

„Z toho by mohla být pořádná koulovačka,“ prohodil Standa, který toho jindy moc nenamluvil.

„A můžeme jezdit na saních,“ plánoval Ondra. Měl doma jedny staré sánky z dob, kdy chodil ještě do školky. Byly vyrobeny z poctivého dřeva, tak vydržely i to, že s nimi Ondra naboural do stromu. Bavilo ho dělat ze sněhu skokanské můstky, aby sánky vyletěly do vzduchu.

„Paní učitelko, můžeme jít ven?“ poprosila za všechny Maruška.

Víla Jasmína se usmála a přikývla. „Ale nejprve se v šatně přezujeme a oblékneme,“ navrhla.

Žáci v zápalu nadšení zapomněli na slušné vychování a nadšeně pokřikovali. To se paní učitelce nelíbilo, a tak zasáhla. V jednom okamžiku celá třída zmlkla. Všichni do jednoho oněměli. Někdo jiný by se divil, jak je to možné. V kouzelné třídě ale byly děti na všelijaké čarování zvyklé.

„Uvědomte si, že v celé škole probíhá vyučování. Nemůžeme nikoho rušit,“ vysvětlila jim. V tom samém okamžiku se všem řeč opět vrátila. I tak ale cestou ze třídy do šatny panovalo naprosté ticho.

My s tím pomůžeme

Děti si přály, ať sněží. Jejich přání se jim vyplnilo. Sněžilo opravdu vydatně. Než se v šatně oblékly do teplého zimního oblečení, venku už bylo sněhu po kolena.

Jediný, komu se ta sněhová nadílka nelíbila, byl pan školník. Jeho úkolem bylo udržovat školní pozemek v pořádku. Na podzim odmetal listí a v zimě z chodníků a cestiček okolo školy odhrnoval sních. Tolik sněhu však nečekal. Není divu, že z toho byl mrzutý.

„Nikam!“ zastavil pan školník děti, které se hnaly ven.

„Nejdřív to musím odhrnout, jinak ten sních ušlapete a bude to klouzat,“ dodal na vysvětlenou, když se u vchodových dveří objevila i paní učitelka Jasmína Bílá.

„Nebojte se, my vám s tím pomůžeme,“ nabídl vlídně panu školníkovi.

„Ale mám jen jedno hrablo,“ namítl nabručeně. „Ten sníh bude určitě těžký. Koukněte se, kolik ho je!“

„Nebojte se, my to zvládneme,“ odpověděla Jasmína Bílá.

Pan školník chtěl důrazně zaprotestovat. Když se však otočil směrem k dětem, všiml si, že každé drží v ruce jednu malou, barevnou lopatu. Nechápatě pozvedl obočí. Byl si naprosto jistý, že ještě před chvilkou děti v rukou nic nedržely.

„Běžte si uvařit kávu a my se o sníh postaráme,“ navrhla vlídně paní učitelka. Pan školník chtěl něco namítnout. Nadechl se, ale Jasmína Bílá se na něj podívala takovým pohledem, že jen povzdechl a poslechl ji.